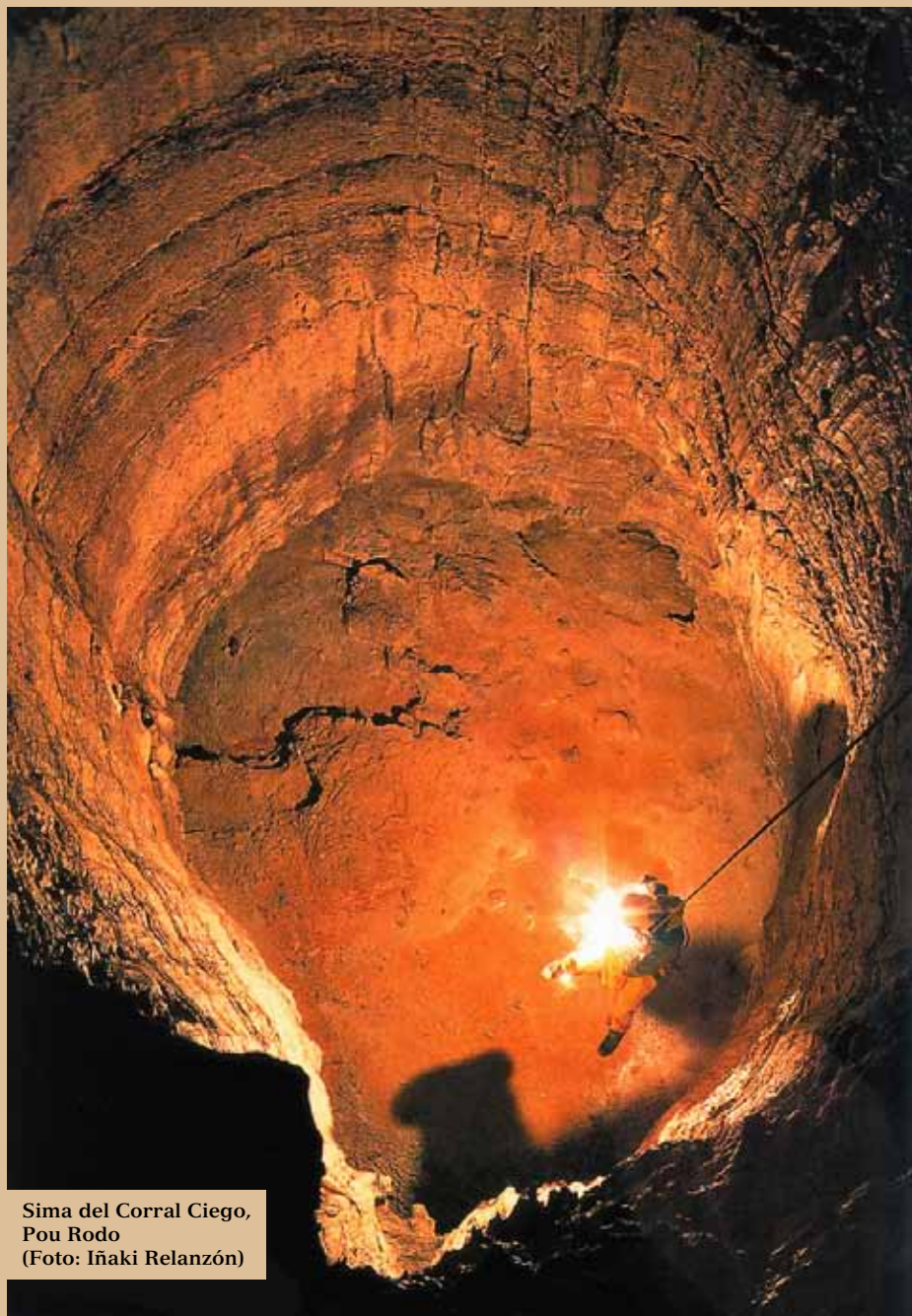

pedraforca

agrupació excursionista

Butlletí número 480; octubre-novembre-desembre 2016

Sima del Corral Ciego,
Pou Rodo
(Foto: Iñaki Relanzón)

Foto portada: Vista del coll de Bujaruelo fins el Casc (Rafael Bosch)

**AGRUPACIÓ
EXCURSIONISTA
PEDRAFORCA**

Sant Sever n. 2, 1er
08002 Barcelona
T. 93 302 62 53
www.aepedraforca.cat
aepedraforca@gmail.com
facebook.com/pedraforca

JUNTA DIRECTIVA

President: Pau Manzanal
Secretari: Sergi Font
Tresorer: Josep A. Morlans
Pres. secció espeleologia:
Jordi Roca
Pres. secció esquí:
Sergi Font

Vocals:
Antoni Alcalà (muntanya)
Juli Arrufat (sortides dimecres)
Jordi Roca (local social)

Coordinador activitats:
Sergi Font

**COORDINACIÓ
I REDACCIÓ BUTLLETÍ**

Pau Manzanal
Conxita Sauret

ADMINISTRACIÓ I WEB
Anna Huguet

Publicació sense finalitat lucrativa
Dipòsit legal: B18425-1961
Núm tirada: 325 exemplars

I Congrés Espeleopirineos

Els dies 1 i 2 d'octubre del 2016, organitzat per la *Sección de Espeleología Sobrarbe* (C.A.S.) es realitza el *I Congreso EspeleoPirineos* a l'Aínsa (Sobrarbe), amb la finalitat de reunir a tots els grups i persones que hagin o estiguin explorant i realitzant estudis en el carst del Pirineu Aragonès.

Un total de 166 assistents en representació de 33 clubs van ocupar aquesta carpa instal·lada al Pati d'Armes del Castell d'aquesta població.

Els promotors de l'acte donen la benvinguda i seguidament s'inicien les ponències que es presenten durant el dissabte i el matí del diumenge.

Els ponents, els clubs i els temes van ser molt interessants, i no podia faltar la representació de GEP (grup d'espeleologia de l'AE Pedraforca) que durant 20 anys va fer campanyes al massís de Marboré. En aquest butlletí trobareu la ponència presentada per la Teresa Hernández i en Miquel Nebot, als que agraïm a ells i a tots els feren possible aquesta estupenda tasca tant del punt de vista esportiu com cultural.

Esperem que un dia ho puguem veure reflectit en el recopilatori de totes les activitats realitzades.

Els ponents foren els següents:

- Luis Marquina, *Jefe de Equipo de Uso Publico Parque Nacional de Ordesa y Monte Perdido.*
- Mario Gisbert i Sergio Burguete, *Centro Espeleología de Aragón (C.E.A.)*
- Brauli Torres i Francesc Alfambra, *Grup d'Espeleologia de Badalona (G.E.B.)*
- Laureano Gómez Narros, *G.R.E.I.M. Grupos de Rescate e Intervención en Montaña de la Guardia Civil.*
- Ramón Queraltó i Jean Claude, *Asociación Científico Espeleológica del Cotiella (A.C.E.C.)*

- François Brouquisse i Paul Cluzon, *Speleo Club du Comminges*.
- Diego Dulanto, *Sociedad Española de Medicina y Auxilio en Cavidades (S.E.M.A.C.)*.
- Josep Manuel Victoria, *Secció d'Investigacions Espeleològiques (SIE) C.E. Àliga de Barcelona*.
- Mª Luz Santos i David Maragliano, *Societat Espeleològica de Valencia (S.E.V)*
- Miguel Bartolomé, *Instituto Pirenaico de Ecología (CSIC)*
- Jordi Borràs i David Balart, *Espeleo Club de Gràcia (E.C.G.)*
- Teresa Hernández i Miquel Nebot, *Grup Espeleològic Pedraforca (G.E.P.) A.E. Pedraforca*.
- María Jesús Murillo i Raúl García, *Espeleo Club Zaragoza y Sección Espeleológica Club Litera de Montaña*.
- Raquel Hernández i Manel Llenas, *Espeleoclub Sabadell (E.C.S.) i G.E.R.S. de la A.E. Muntanya*.
- Ignacio Clemente i Javier Rey, *Departamento de Arqueología y Antropología (CSIC)*
- Benito Mata i Alejandro Martín, *Agrupación de Espeleología Canfranc (A.D.E.C.)*
- Ánchel Belmonte, *Coordinador de la Comisión Científica del Geoparque Mundial Sobrarbe-Pirineos*.

Finalitzada l'última ponència, els organitzadors es van acomiadar amb el propòsit de fer nous congressos cada dos anys.

OBITUARI

El passat 17 d'octubre ens deixà la **Teresa Esteban Bolos**, sòcia i dona del nostre company *Josep Ma Garcia*.

Donem el nostre més sentit condol al Josep Ma i a tota la seva família.

El 19 d'octubre va morir la **Nines**, l'àvia de la nostra sòcia i companya *Patricia Rovira Bastús*.

Donem el nostre condol a la Patricia i a la seva família.

El passat 9 de novembre ens deixà el nostre soci i company **Alfons Piñol Guillen** a l'edat de 80 anys.

Donem el nostre més sentit condol a tota la seva família, amics i coneguts.

Ponència presentada al “I Congreso Espeleopirineos”.

Aquesta és la ponència presentada per la *Teresa Hernandez* i en *Miquel Nebot* a Sobrarbe (octubre de 2016):

CAMPAÑAS ESPELEOLÓGICAS EN EL MACIZO DE MARBORÉ Parque Nacional de Ordesa y Monte Perdido (Pirineo de Huesca) 1989 - 2009

Grup Espeleològic Pedraforca de l'A.E. Pedraforca (Barcelona)

El campo de trabajo se halla dentro del Parque Nacional de Ordesa y Monte Perdido, concretamente en la vertiente derecha del Valle de Ordesa.

Su delimitación es, por el Norte, la frontera Franco-Española desde los picos de Gabieto hasta el pico de Marboré, descendiendo hasta el curso del río Arazas por el Este y continuando por éste hacia el Sur, alcanzando el río Ara al Oeste y subiendo finalmente desde la ermita de Sta. Elena hasta los picos de Escuanza y Gabieto. Las zonas de trabajo son las siguientes:

Zona CS	Cotatuero - Salarons	120 cavidades
Zona DC	Descargador - Casco	42 cavidades
Zona D	Descargador	19 cavidades
Zona MS	Millaris - Salarons	29 cavidades
Zona MC	Millaris - Cotatuero	46 cavidades
Zona SO	Soaso	1 cavidad
Zona M	Millaris	31 cavidades
Zona S	Salarons	29 cavidades
Zona TP	Taillon - Pico Blanco	40 cavidades
Zona TC	Torre de Marbore - Casco	8 cavidades
Zona C	Casteret	3 cavidades

Resumen de campañas

En agosto de 1989 trabajan en Ordesa 18 personas, en un campamento situado en la parte alta. Se prospecta en la zona CS, en la que se encuentran 32 cavidades, de las que se exploran 19. Entre ellas, cabe destacar la Sima de la Brecha de Rolando (CS-8), su exploración durante agosto y octubre llega a la cota -305 m.

En 1990 se llevan a cabo menos trabajos de prospección, y se intensifica la exploración de la Sima de la Brecha de Rolando, llegando hasta la cota -461m, con 2.469 mr. Se localizan 4 nuevas simas, y se exploran en total 13 cavidades, algunas pendientes del año anterior. Se inician los estudios de climática de cavidades, hidrología, biospeleología y geología.

El campamento baja hacia los llanos del Descargador en 1991. Se prospecciona la parte baja de la zona CS y se comienzan los trabajos en las zonas DC y D. Una obstrucción de nieve impide el acceso al CS-8, cuya boca sigue tapada de nieve hasta el final de las campañas. Por otra parte, entre las 34 cavidades encontradas este año se localiza la Sima del Corral Ciego (DC-7), la cual se explora hasta -213, con 393 m de recorrido.

En 1992 el helicóptero hace su primera aportación, mejorando las condiciones de estancia y trabajo de las 22 personas que participan en Agosto. Se localizan 24 nuevas cavidades en la zona CS. De entre ellas, destaca el Sistema CS-60 / CS-62 / CS-67 con -101 m de profundidad y 287 de

recorrido. En DC-7 se alcanzan los -350 mp. Las prospecciones geológicas y biospeleológicas continúan con nuevos métodos de trabajo. Asimismo, se profundiza en el conocimiento climático del DC-7, y se realiza un trabajo dedicado a la “Gruta Helada de Casteret”, que incluye datos climáticos.

1993 es el año en que los trabajos científicos se desarrollan con el objetivo de obtener un conocimiento más global e intenso de la zona que tenemos asignada. En el apartado de hidrología, se realizan por primera vez coloraciones con fluoresceína, concretamente se realiza un trazado desde la pérdida del río de la Brecha, que da positivo en la surgencia de Soaso. Se llevan a cabo trabajos de topografía exterior con teodolito,

CS-8 Sistema de la Brecha de Rolando (Primer pozo)

que permiten relacionar las cavidades más importantes de la zona y establecer sus coordenadas UTM. La búsqueda biospeleológica, mucho más metódica, obtiene un gran número de organismos. Por otra parte, se encuentran restos de bucardo (*Capra pyrenaica pyrenaica*), muy importantes para el estudio de esta especie. Respecto la prospección y exploración, se da por terminada la zona D y se continúa trabajando en las zonas CS y DC. Se descubren en total 25 nuevas cavidades, de las cuales 19 son totalmente exploradas. En la Sima del Corral Ciego (DC-7) se alcanza la cota -402 en un sifón terminal. Se trabaja en otras cavidades importantes a -134 m de profundidad (D-8), -141

(D-14) y -113 (CS-90). Este año el campamento se traslada a los llanos de Mondarruego y da cabida a 28 espeleólogos.

En 1994 participan 27 personas. Se prospecta la parte inferior de la zona CS, se revisa la zona D y se comienza la zona MS, situada en la cota media del macizo. En total se localizan 28 nuevas cavidades, de las que se exploran 23 completamente. Destaca la revisión de la sima D-112, en el que se fuerza un paso estrecho que da lugar a la conexión con el D-8, obteniendo un sistema de 166 mp y 990 mr (Sistema del Corral de la Plana). Los estudios hidrológicos se intensifican con 3 nuevas coloraciones, desde las pérdidas de Sima 60, los planos de Mondarruego, y el curso subterráneo de D-8, se sitúan los fluocaptoreos en las surgencias de Cotatuero, Soaso, Garsés y Cola de Caballo. Se miden los caudales de algunos cursos hídricos y se realizan estudios complementarios en el conjunto Grallera del

CS-8 Sistema de la Brecha de Rolando (Cascada)

Descargador / Surgencia de Cotatuero y en 11 puntos más del macizo. La búsqueda de fauna cavernícola mediante trampas permite recolectar organismos de diversos grupos taxonómicos, con predominio de diplópodos, polidésmidos y coleópteros. Cabe destacar el hallazgo del coleóptero cavernícola *Speonomus bolivari*. Como en 1993, se localizan nuevos restos de bucardo, entre los que se encuentra un cráneo de hembra, y por primera vez se encuentran restos de oso pardo (*Ursus arctos*), importante para el estudio faunístico del Parque Nacional.

En agosto de 1995 se acaban los trabajos de prospección en la zona DC, se revisa la zona D y se continúa la zona MS. Se inicia una nueva zona, la MC, situada en el valle de Cotatuero, a unos 2100 m de altitud. En total se encuentran 10 nuevas cavidades, de las que se exploran totalmente 8, destacando el MC-21 hasta -160 mp. Se trabaja en 5 cavidades encontradas en años anteriores, especialmente en el sistema D-8 / D-112. Los estudios hidrológicos continúan con la coloración del río del sistema D-8 / D-112, y un reconocimiento exterior de la mayor parte de la zona, a fin de localizar aquellos fenómenos tectónicos y estratigráficos locales que permitan reafirmar la hipótesis formulada por los acuíferos del macizo de Marboré. En la búsqueda de fauna cavernícola, se recolectan nuevos individuos en las zona más internas de la Gruta de Garsés y la sima CS-53, y se amplía el estudio al sistema del Corral de la Plana (D-8 / D-112) y la Sima de Mondarruego (MC-21), en las que se encuentran representantes interesantes de miriápodos, colémbolos, moluscos y arácnidos. Como novedad de este año, se toman muestras de sedimentos para el estudio de la fauna intersticial. En cuanto a los restos de *Capra pyrenaica pyrenaica*, se encuentran una veintena de piezas del esqueleto pos craneal.

En la campaña de 1996 se comienza la prospección en la zona M, contigua a la MC, en la que se localizan 35 nuevas cavidades, y se exploran totalmente 20. Se trabaja principalmente en dos cavidades encontradas en años anteriores, destacando el MC-21 con -232 mp y 1977 mr. Continúan los estudios hidrológicos con la coloración de una de las pérdidas de los Llanos de Salarons, obteniendo resultado positivo en la surgencia de Cotatuero. En cuanto a la fauna cavernícola, se recolectan nuevos individuos en la Gruta de Garsés y las simas CS-53, M-3, MC-21 y Cueva de la Mochera SO-4.

En 1997 los trabajos se centran por un lado en la exploración de cavidades pendientes de la zona M, entre las que cabe destacar M-2, M-9 y M-26, con -142m, -72m, y -62m. Por otra parte, se continúa la prospección en la zona MC, localizando y explorando 6 nuevas cavidades, y se comienza

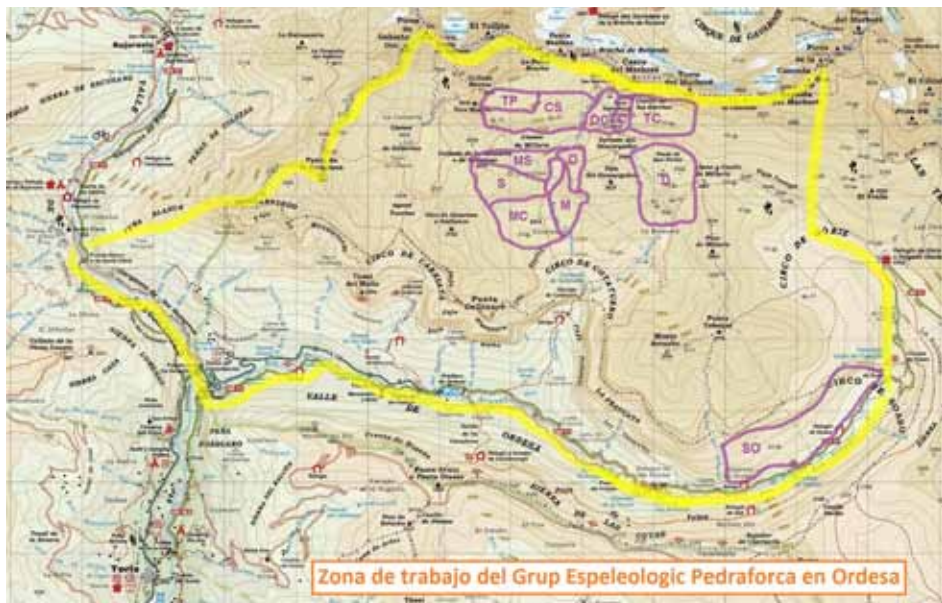
la zona S, en la que se encuentran 22 cavidades. Continúa la recolección ósea en el M-3, con el hallazgo de restos de *Capra pyrenaica pyrenaica* y *Ursus arctos*.

En la Campaña de 1998 los bajos niveles de nieve permiten reorientar la prospección en las zonas altas, iniciando una nueva zona al lado de la CS, la zona TP, en la que se localizan 29 cavidades. Cabe destacar entre estas el hallazgo de la Sima de Punta Negra (TP-8), la exploración de la cual se deja a -267mp, con grandes posibilidades de conectar con la Sima de la Brecha de Rolando (CS-8).

En 1999 la prospección se diversifica entre la zona CS y TP, y las zonas M, MS y S. Se han encontrado un total de 17 nuevas cavidades. En el apartado de exploración, cabe destacar el enlace con la Sima de la Brecha de Rolando desde la Sima de Punta Negra, obteniendo un sistema con 535 mp y 3600 m de galerías, que permite la exploración de la mayor cavidad encontrada por el GEP, la cual quedaba cerrada desde 1990. Paralelamente, se ha enlazado la CS-83 con el CS-69, dando lugar a un sistema con -101 mp y 450 mr. Se ha continuado la prospección en la sima M-3, obteniendo nuevos restos óseos de *Capra pyrenaica*.

La Brecha de Rolando desde la Gruta Casteret

En 2000 se inicia la zona TC, en la que se encuentran 23 cavidades. En la zona MC, MC-11, se conecta con la Sima de Mondarruego (MC-21). MC-17, explorada hasta -50 se dirige hacia la Grallera del Descargador con la posibilidad de conectar esta con el Sistema de Mondarruego. Se continúa la exploración de galerías laterales del Sistema de la Brecha de Rolando, especialmente una galería ascendente en la sala de la medianoche.

En 2001 se trabaja en la zona MC, se prospecta desde los barrancos que llevan a la Grallera del Descargador hasta el camino de la Faja de la Flores, localizando 18 cavidades, las más importantes son la MC-32 / MC-40 101 mp, la MC-33 y la MC-39, también se continúa la exploración de la Sima MC-17, llegando a un paso estrecho a 90 mp.

En 2002 y 2003 la prospección ha abarcado desde las zonas superiores (CS, DC, TC, TP) hasta las inferiores (M, MC, MS y S) y son localizadas 15 nuevas cavidades, una de ellas MC-41 es una nueva entrada al Sistema de Mondarruego, en este sistema, se exploran diversas galerías laterales hasta sobrepasar los 2.500 m. de galerías, así como el sifón terminal, en el que se observa una disminución importante del nivel freático. En la zona alta, cabe destacar la sima TP-43, con -140 mp y un pozo de hielo de 56 m. de profundidad.

El 2004 no se hace campaña, el 2005 se sube desde Francia y se acampa en unos llanos en la cota 2800, por encima de los campamentos de los primeros años, se prospeccionan las zonas altas y se continúa explorando la sima TP-43.

De 2006 a 2007 no se realizan campañas, solo unas visitas esporádicas para ampliar algunos conocimientos de las zonas.

En 2008 en una corta campaña se comprueban algunas observaciones pendientes, con la finalidad de recoger la máxima información para la publicación monográfica, que estamos preparando, de los trabajos en esta zona.

En 2009 se realiza una nueva revisión en diversas zonas con la retirada de algunos materiales de exploración e intendencia que son evacuados en helicóptero hasta la localidad de Fanlo.

El Grup Espeleològic Pedraforca ha dedicado casi dos décadas de exploraciones en el Parque Nacional de Ordesa y Monte Perdido.

En el transcurso de este tiempo, hemos realizado un buen número de exploraciones que nos han permitido obtener un conocimiento más amplio sobre diversas disciplinas, que tienen en parte, su campo de acción en la exploración subterránea y las ciencias que conforman la espeleológica. Con estas observaciones, estamos satisfechos, de haber aportado nuevos datos para el mejor conocimiento del Macizo de Marboré en el Parque Nacional de Ordesa Monte Perdido. En nuestras Memorias de Campaña, que anualmente hemos publicado, quedan reflejadas las actuaciones en diversos ámbitos tales como el conocimiento del karst, la hidrológica y la climatología subterránea, la biología de invertebrados y vertebrados, la paleontología con la recuperación de un buen número de restos del emblemático “bucardo” (*Capra pyrenaica pyrenaica*), estudios de limnología y diversos análisis de aguas y un importante inventario de cavidades, con sus topografías y su nuevo posicionamiento con GPS.

Queda mucho trabajo por realizar, pero hemos considerado que es el momento de hacer una revisión de la labor efectuada y preparar una completa publicación que recoja y dé a conocer nuestras actividades en este macizo.

Miquel Nebot i Jordi Roca Monmany
Fotografies: Jordi Roca Monmany
 Octubre 2016

Meravellós Circ de Gavarnie i... més!

Fins el primer de setembre de 2011 no se m'havia presentat l'oportunitat de conèixer el Circ de Gavarnie. Era un lloc que des de jove em feia molta il·lusió visitar i que, si hi hagués anat llavors, segur que l'hauria pogut descobrir i recórrer amb molta més profunditat i amplitud. Però les coses són com són...

L'oportunitat em va sorgir quan em proposaren anar a fer dues etapes del Camí de Sant Jaume, des de Sant Jean Pied de Port fins a Roncesvalles. Vaig acceptar però amb la condició de passar per Gavarnie al tornar. El pacte es va acomplir i, a més de poder contemplar i gaudir del magnífic entorn del Circ amb el seu espectacular salt d'aigua (força cabalós malgrat ser a finals d'estiu), encara vaig pujar al Taillon (3.144 m) passant per la també mítica Bretxa de Roland (2.807 m). Al final vaig poder acomplir una de les meves il·lusions muntanyenques! El lloc s'ho mereix, doncs no va ser en va que, pocs anys abans, al 1997, la UNESCO va declarar aquest entorn tan impressionant Patrimoni Mundial de la Humanitat.

Però les fotografies que he vist del Circ en llibres i revistes de muntanya, especialment d'hivern o primavera, em varen deixar la recança de poder veure al natural aquest paisatge amb neu en les balconades rocoses. Per això a mitjans de juny del 2016, al final de la primavera i aprofitant una previsió meteorològica favorable, ens n'anàrem a veure'l i gaudir-ne.

Vall de Bujaruelo i Vignemale

L'expectativa del bon temps es va acomplir i també el poder veure els cims i balconades encara nevats, doncs el temps dels dies precedents va deixar-hi neu.

Arribàrem al poblet de Gavarnie a mitja tarda, després d'un bon recorregut pel sud de França que va començar entrant per Bagnères de Louchon, doncs teníem ganes de veure els paisatges i poblets que ens ofería la regió dels Hautes Pyrénées. Malgrat algun plujim i clarianes vàrem poder gaudir del viatge.

Com és de suposar, un cop trobat l'allotjament (habitació amb vistes al Circ), ens anàrem a donar el primer cop d'ull al circ i al salt d'aigua. A causa dels núvols no veiérem els cims però sí bona part del salt i la grandiositat de l'espai que l'envolta. Prou contents anàrem a dormir amb una fe cega en les previsions meteorològiques pels dies següents.

I es varen anar complint progressivament.

L'endemà a primera hora, en veure que la nuvolada del dia abans ja estava més trencada, pujàrem amb el cotxe al Col de Tentes. Allà comença l'ascensió a peu cap al refugi de Serradets (2.587 m), passant pel coll de Bujaruelo (2.273 m). El termòmetre del cotxe marcava 1° sota zero!!! Al davant nostre s'insinuava la paret nord del Taillon. Per la pista cap el coll no hi havia neu, però sí des d'aquest cap amunt. Veient passar les boires,

Paret Nord del Taillon

deixant veure alguna paret rocosa, arribarem al coll. Gràcies al gelat vent que s'enduaia els núvols poguérem veure l'esplèndida vall de Bujaruelo i els cims que l'envolten. La meva il·lusió era contemplar aquest paratge amb neu i havia pensat pujar fins al refugi. Però la realitat ens va superar: volia neu... doncs des del coll en tenia per no acabar-me-la! Al no anar preparats per aquesta situació canviarem de plans i tornarem a buscar el cotxe. (Com és d'important poder tenir un pla B...). Durant aquest retorn ens anarem animant al veure que els núvols s'aclarien. Això ens va permetre veure completament la paret N del Taillon i els Gabietos.

En arribar al poble deixarem el cotxe i seguirem el riu en direcció al Circ per la pista que hi porta. Travessarem el riu en arribar al càmping La Bergerie, i el seguirem per la riba dreta durant uns 400 m. S'arriba a una cruïlla amb un panell indicador, d'on surt, per l'esquerra, el camí (HRP) que porta al refugi d'Espuguettes (2.027 m) i a altres indrets d'aquesta vessant est de la vall de Gavarnie: refugi de Tucarroya, vall d'Estaubé, etc. L'agafem i ens enfilem per un bosc de pi negre, veient al cap de poc un bonic salt d'aigua del curs del torrent d'Alans. El dia s'anava aclarint. A mesura que pujàvem pel camí boscós fent marrades es descobriren completament els emblemàtics cims que coronen el Circ.

El dia ja estava completament ras quan, després d'una mica més d'una hora, arribarem als prats de Paille (uns 1.800 m), sota mateix del refugi. Amb la vista que teníem al davant, els cims del Circ al complet, ens dedicarem a gaudir-ne plenament: pics d'Astazou del massís del Marboré, la

Pic de Serradets a primer terme

Bretxa de Roland

Torre i el Casco, la Bretxa, el Serradets, el Taillon, etc. Prenguérem un mos i retornàrem al camí (HRP) que va cap al Circ, del que ens havíem desviat una mica més avall. Passarem per els frondosos boscos i prats del voltant de la cabana de Paille i començarem la baixada. Aquest camí és una excel·lent manera d'arribar al circ, al salt d'aigua. Va baixant suaument, doncs el desnivell gros ja l'havíem fet abans, resseguint els contorns de la muntanya per un traçat per baumes, balconades, degotalls, parets, tenint al davant les muntanyes que coronen el Circ.

Traçat de baumes

Després de girar un esperó rocós ens apareix, a l'esquerra, el magnífic salt d'aigua des d'un punt de vista elevat i emmarcat pels pins del camí. No és la visió habitual, doncs s'acostuma a anar-hi seguint el riu per la vall i es veu des de baix. Llavors, seguint una pendent més pronunciada, arribem a l'Hostaleria, on el camí s'ajunta amb el que ve per la vall.

Des d'aquí ens dirigirem cap al salt d'aigua, però no pel camí normal, no. Sinó donant tota la volta al circ per la dreta fins a arribar al seu peu. És a dir, el varem assaborir per tots costats... i per sota!

Retornàrem cap al poble per la pista, satisfets pel dia que ens havia fet i per tot el que havíem gaudit. Va ser un regal dels... cims!

Com que estàvem per aquelles valls, que no són especialment fàcils per accedir-hi des de Barcelona, varem voler aprofitar que ja hi érem i que el temps seguia essent esplèndid. Per això l'endemà ens arribarem a donar una ullada al Vignemale des del Pont d'Espagne.

Circ de Gavarnie i salt d'aigua

Tampoc era cosa de matinejar i havíem de fer uns quants km fins a Cauterets i a l'aparcament del Pont. Així que, en arribar, optàrem per guanyar temps aprofitant el telecadira per superar el desnivell fins a l'alçada del llac de Gaube (1.725 m).

Llac de Gaube

Quan hi arribàrem el vàrem vorejar per la dreta, seguint el camí que porta al refugi de les Oulettes (2.151 m), fins a arribar al riu que l'alimenta amb les aigües procedents de la gelera del Vignemale. Aquí comença la pujada, enfilant-se per la riba esquerra fins a arribar a un pont metàl·lic que el travessa i segueix pujant per l'altre cantó. Passem per varis salts d'aigua molt bonics, especialment el d'Esplumousse. Valia la pena girar-nos per contemplar i assaborir el magnífic paisatge que anàvem deixant als nostres peus, amb el llac al fons i les vessants de les muntanyes i cims que l'envolten.

Pujàrem fins a poder veure un trosset de Vignemale (3.298 m), encara lluny, sense arribar al refugi. Amb això ens contentàrem, doncs no l'haví-

em vist mai i el temps ens va permetre gaudir d'una altra descoberta amb un dia fantàstic. Baixàrem a peu fins a l'aparcament pel camí clàssic i amb les marrades que no s'acabaven mai!

L'endemà va ser el retorn cap a casa. El temps seguia esplèndid! Decidirem tornar passant pels colls de Tourmalet i d'Aspin i entrar per a Aragó pel túnel de Bielsa. Les vistes des d'aquests dos fantàstics miradors sobre tot el Pirineu que els envolta, són impagables, especialment amb el temps que ens feia. La gran mola del Pic de Midi de Bigorre (2.872 m), amb les seves antenes, hi era omnipresent. El massís de Néouvielle més a prop i els cims fronterers amb Aragó a l'horitzó, destacant l'esvelt pic de la Múnia cap al sud.

Varen ser quatre dies recorrent aquella regió dels Alts Pirineus francesos, engrescats per poder veure el Circ de Gavarnie amb neu. I la natura ens va fer el regal de poder completar l'escapada amb una gratificant torna, que ens feu conèixer lo grandiosos i bells que són aquells espais. No vàrem pujar a cap cim... però en veiérem una pila!!!

Text i fotos: Rafael Bosch

Pessebre 2016 AEP. Creat per l'Antoni Alcalà

Han col·laborat: Antoni Alcalà, Jordi Roca, Rafael Bosch,
Pau Manzanal, Conxita Sauret.

Entitat associada a:

